

L'APUNT

Per les seves llistes
els coneixereu

Xavier Castellón

Tan tradicionals com el raïm per Cap d'Any, arriben puntuals les llistes dels millors discos del 2021. Limitant-nos a l'àmbit català i estatal, hi trobem la de la revista *Enderrock*, encapçalada per *La mateixa sort* de La Ludwig Band, que continua en un eclèctic ordre decreixent amb els últims discos de Zoo, Maria Arnal i Marcel Bagés, Joana Serrat i Oques Grasses. Joana

Serrat també lidera la llista de *Ruta 66*, publicada en el seu número 399 i amb una orientació òbviament més guitarrera. *Rockdelux* tanca el seu primer any digital amb Maria Arnal i Marcel Bagés a dalt de tot del rànquing, al davant de C. Tangana, i *Mondo Sonoro* torna al paper lliurant el seu número 1 a Zahara, el segon lloc al madrileny Tangana i el tercer a Arnal i Bagés.

ciutats fictícies de *Joc de trons* o la Fontana di Trevi a Roma de *La dolce vita*—, espais inventats—l'esmentada casa de Julieta a Verona—i espais mítics—com seria el diví mont Olimp de la mitologia grega—, aquells que, com afirma Umberto Eco, “emocionen des dels mecanismes de la ficció narrativa, des del convenciment que no són reals”.

El llibre és farcit de llocs, marcats per la màgia d'una bona narració. Ja ho diuen que l'ésser humà s'ha forjat a base d'històries i que som el que som gràcies al motor i el poder de la narració. No debades

Els autors analitzen els nodes amb què s'entrellacen els atractius preexistents amb la ficció

tre la realitat més anodina i la ficció més exuberant —i viceversa— són qüestions pròpies del nostre temps i del nostre lloc”. Com deixen clar, no es tracta d'un llibre d'estadístiques ni d'economia, sinó que el que els interessa és més en l'aspecte humanístic: “Entendre els mecanismes de la ficció a l'hora de crear imaginaris col·lectius i com funciona la construcció de cultura.”

Resulta clarificador l'apartat en què, partint de les teories del pensador i geògraf Jean-Marie Miossec i la classificació dels tres tipus d'imatges —les efímeres, que tenen que veure amb un esdeveniment; les induïdes, que són les que tenen a veure amb interessos, i les universals—, en determinen tres sobre el poder el poder de la ficció: els espais de projecció—posant com a exemple els carrers de Girona on es projecten

un dels actes propis de la condició humana és el fet de narrar històries.

“No hi ha societat sense relats, i potser per aquest motiu resultin captivadors els espais, siguin llocs —naturals o artificials— a què es vinculen les històries, les gestes d'altres, les accions dignes de ser recordades, de ser explicades, també de ser reinterpretades, reinventades i reelaborades una i altra vegada i, per suposat, de ser visitades pel turisme àvid de narracions”, sentencien en l'epíleg els autors. I per si no queda prou lligat, parafrasegen Tyron Lanister quan, en l'últim capítol, el nan fa un al·legat de la necessitat de contar històries: “Què uneix el poble? Les històries. No hi ha res més poderós al món que una bona història. Res pot aturar-la. Cap enemic no la pot vèncer.” ■

Mor, als 80 anys, el folklorista, pedagog i escriptor badaloní Joan Soler i Amigó

“Diu que ens deixes, te'n vas lluny d'aquí...”

Guillem Vidal
BADALONA

Hi ha autors que, des d'una certa discreció, han deixat empremta amb cançons que transcendeixen generacions. És el cas del badaloní Joan Soler i Amigó, mort ahir, als 80 anys, i responsable, per exemple, de les adaptacions de versos que, des de fa dècades, formen part de la memòria col·lectiva de milions de catalans. Soler i Amigó és qui, partint d'un espiritual negre sobre una vall d'un riu vermell, va escriure: “Trobarem a faltar el teu somriure. Diu que ens deixes, te'n vas lluny d'aquí, però el record de la vall on vas viure no l'esborra la pols del camí.” Qui va contribuir, també, que, per a molts excursionistes, les caminades fossin menys feixugues amb himnes *kumbaià* com el següent: “Vella xiruca, quantes hores passades! Quanta alegria fas reviure el meu cor!” I qui, finalment, en un tàndem especialment productiu amb el romancer Jaume Arnella, brindava per la salut dels pobres i beneïa la mare que a tots ens va parir a les *Rondes del vi*.

Pedagog (va ser, amb Joan Triadú, codirector de l'Escola Thau), folklorista i escriptor, amb una vida dedicada a la cultura popular que, l'any 2006, el va fer mereixedor d'un Premi Nacional de Cultura i, el 2018, d'una Creu de Sant Jordi, Soler i Amigó, però, com es posava en re-

Joan Soler i Amigó (1941-2021) ■ JOSEP LOSADA

lleu en l'antologia *50 anys, 100 cançons* (Pont del Petroli, 2011), va fer cançons de molta altra mena: cantants litúrgics, composicions per a corals i espectacles de dansa, traduccions amb el poeta Joan Argenté de composicions de Jacques Brel que cantarien Guillermina Motta i Joan Manuel Serrat...

Més enllà de la música, però, Soler i Amigó (net, per la banda materna, de l'arquitecte Joan Amigó i Barriga, màxim exponent del modernisme a Badalona, i, per la paterna, de la folklorista Joana Vidal, a qui, l'any 2010, va dedicar un llibre) va publicar nombrosos treballs sobre cultura popular (*Festes tradicionals de Catalunya*, l'any 1978, li va valdre el Premi Crítica Serra

d'Or, i *Barres i onades: relats d'història a Badalona*, l'any 1982, el Baldiri Reixac) així com de poesia (*Miralls de l'Alba*, Premi Recvll el 1984), narrativa juvenil i, finalment, narrativa per a adults (premi Leandre Colomer, l'any 2002, per *Rebels a Tramuntana*).

Joan Soler i Amigó formava part d'una destacada nissaga familiar a Badalona i entre les seves obres figura també *Santi Soler, una vida contra corrent* (Pont del Petroli, 2014), un corpus biogràfic escrit amb els seus germans Josep i Francesc sobre un altre germà: Santi Soler, ideòleg del Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL) de Puig Antich i traspassat l'any 1999. ■